

Σιωπές αγαπημένες τῆς σελήνης.
Εἶναι κι' αὐτὸς ἓνας εἰρμὸς τῆς σκέψης, ἓνας τρόπος
ν' ἀρχίσῃς νὰ μιλάς γιὰ πράγματα ποὺ ὁμολογεῖς
δύσκολα, σὲ ὥρες ὅπου δὲ βαστᾷς, σὲ φίλο
ποὺ ξέφυγε κρυφὰ καὶ φέρνει
μαντάτα...
καὶ βιάζεσαι ν' ἀνοίξεις τὴν καρδιά σου
μὴ σὲ προλάβει ἡ ξενιτιά καὶ τὸν ἀλλάξει.

(Γ. Σεφέρης, Τελευταῖος Σταθμὸς)

Σεβασμιώτατε, σεβαστὸ Ἱερατεῖο, ἐντιμολογιώτατοὶ Ἀρχοντες, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Μὲ τὴν χαρὰ τοῦ Κυρίου πεπληρωμένη καὶ μὲ καρδιά πάλλουσα ἐκ συγκινήσεως στέκομαι
σήμερα ἐνώπιόν σας, λαμβάνοντας τὴν ὕψιστη τιμὴ τῆς χειροθεσίας μου σὲ Ἀρχοντα Μαΐστορα
τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα δὲν ἀποτελεῖ γιὰ ἐμένα προσωπικὴ διάκριση. Τὴν βιώνω ὡς εὐλογία, ὡς
σταυροαναστάσιμη εὐθύνη καὶ ὡς ἱερὸ κάλεσμα διακονίας πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησία καὶ τὸ
σεπτὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ ὁποῖο ἐπὶ αἰῶνες φωτίζει τὸ Γένος καὶ τὴν Ὁρθοδοξία, ὡς
ἀκοίμητος φάρος πίστεως, μαρτυρίας καὶ ἐλπίδας.

Ἡ ἀξία καὶ ἡ σπουδαιότητα τῆς Πατριαρχικῆς Ψαλτικῆς Παραδόσεως ἔγκειται στὸ ὅτι
ἀπετέλεσε πάντοτε τὴν μεγάλῃ κεντρομόλῳ δύναμη, ἡ ὁποία συγκρατοῦσε τὶς φυγόκεντρες
δυνάμεις τοῦ ἐπιπόλαιου ἐκσυγχρονισμοῦ καὶ τῆς κενόδοξης καινοτομίας.

Οἱ μεγάλοι Πρωτοψάλτες, οἱ Λαμπαδάριοι καὶ οἱ Δομέστικοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριαρχείου, αὐτοὶ ποὺ καθιέρωσαν, στίλβωσαν καὶ διετήρησαν ἐπὶ αἰῶνες ἀναλλοίωτο τὸν
ἰδιαίτερο τρόπο ἀποδόσεως τῆς Ψαλτικῆς Τέχνης, ἤξεραν πολὺ καλὰ τὰ συστατικὰ τοῦ ὕφους
καὶ εὐτυχῶς μᾶς ἄφησαν γραπτές μαρτυρίες, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες τὸ ὕφος τῆς Μεγάλης τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησίας τὸ συγκροτοῦν τρία κύρια χαρακτηριστικά: τὸ μέλος, ἡ προφορὰ καὶ ἡ
ἀπλότητα. Στὴν ἀπλότητα ἰδιαίτερα βρίσκεται τὸ καταστάλαγμα τῆς μακροχρόνιας πείρας καὶ
τῆς ἐμβριθέστατης θεωρητικῆς κατάρτισης. Ἡ ἀπλότητα δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὴν
εὐκολία, τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν γραφικότητα τῆς πρωτόγονης ἀπλοϊκότητας. Στὴν ἀπλότητα
ἐνυπάρχει ἡ σεμνότητα καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια.

Ἐκφράζω ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὸν υἱικὸ σεβασμὸ μου πρὸς τὴν
Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ
Οἰκουμενικὸ μας Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο. Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς μου, ἡ σεβάσμια
καὶ ἐπιβλητικὴ μορφή του, σφράγισε ἀνεξίτηλα τὴν καρδιά μου. Θυμᾶμαι ἀκόμη τὴν στιγμή,
ποὺ ὅταν ἐπισκέφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Μηθύμνης, ἀσπάσθηκα τὴν σεπτὴ
δεξιά του καὶ ἐκεῖνος μὲ ἀγκάλιασε πατρικά. Καὶ μὲ τὴν ἀγκαλιά αὐτὴ δὲν ἐξέφραζε μόνο ἀγάπη
πρὸς ἓνα παιδί, ἀλλὰ τὴν στοργὴ τῆς ἴδιας τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας. Ἐκείνη ἡ στιγμή παραμένει
μέχρι σήμερα πολὺτιμος θησαυρὸς τῆς μνήμης καὶ τῆς ψυχῆς μου.

Ἰδιαίτερη θέση στὴν καρδιά μου κατέχετε ἐσεῖς Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Φθιώτιδος
κύριέ μοι κ. Συμεών. Μὲ βαθιὰ εὐγνωμοσύνη σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη, τὴν ἐμπιστοσύνη
καὶ τὴν πατρικὴ σας στήριξη. Στὸ πρόσωπό σας ἀναγνωρίζω ἓναν δεινὸ Ποιμενάρχη, ἓναν
ἐμπνευσμένο ἡγέτη, ἓναν ἀκούραστο ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ μὲ διάκριση, θάρρος καὶ

ὄραμα ὁδηγεῖ τὸ ποιμνίό του στοὺς δύσκολους καιροὺς τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ παρουσία καὶ ἡ ἀγάπη σας ἀποτελοῦν γιὰ ἐμένα πολὺτιμη παρακαταθήκη.

Τὴν ὥρα αὐτή, ἡ σκέψη μου στρέφεται μὲ εὐλάβεια στοὺς κεκοιμημένους προγόνους μου, τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου, ποὺ σφράγισαν τὴν ζωὴ μου καὶ τὴν διαμόρφωσαν.

Στὸν πατέρα μου, τὸν ἀείμνηστο ἱερέα Παναγιώτη, στὸν παπποῦ μου, τὸν ἀείμνηστο ἱερέα Ἀνδρέα καὶ στὸν προπάππου μου, τὸν ἀείμνηστο ἱερέα Ἰωάννη.

Ἐκεῖνοι μοῦ τόνιζαν πάντοτε τὰ λόγια: *Νὰ ἔχεις ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη. Ἀπὸ τὴν σιωπὴ θὰ ξεκινήσεις. Γιὰ νὰ ἀνοίξει ὁ νοῦς χρειάζεται σεβασμὸς καὶ ὑπακοή. Ἀπὸ τὸ μέτρο τῆς ταπεινώσεως ποὺ θὰ καταφέρεις, θὰ ἐξαρτηθεῖ πόσο θὰ ἐνεργεῖ ἡ τέχνη σου. Καὶ νὰ θυμᾶσαι πὼς ἡ μελωδία ἀποτελεῖ τὸ ὄχημα τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων καὶ τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἐκκλησιαζόμενος ἀντιλαμβάνεται τὴν ἐξυψωτικὴ δύναμη τῆς κατανύξεως καὶ τῆς εὐλαθείας.*

Τρεῖς γενιὲς ἱερέων, τρεῖς γενιὲς προσευχῆς, θυσιῶν καὶ προσφορᾶς. Σήμερα αἰσθάνομαι πὼς οἱ εὐχές, οἱ κόποι καὶ τὰ δάκρυά τους, συνοδεύουν ἀόρατα αὐτὴ τὴν στιγμή. Ἄν ἀξιῶνομαι νὰ στέκομαι ἐδῶ, εἶναι γιατί πρῶτα ἐκεῖνοι στάθηκαν πιστοὶ ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου τοῦ Θεοῦ. Ἡ μνήμη τους εἶναι γιὰ ἐμένα ἰδιαίτερη εὐλογία καὶ ἀκοίμητη φλόγα εὐθύνης. Ἰδίως ὁ πατέρας μου θὰ εἶναι πάντα τὸ πρότυπό μου στὴν διακονία τῆς Ψαλτικῆς Τέχνης.

Μὲ συγκίνηση ἀνακαλῶ στὴν μνήμη μου καὶ τὴν λευιτικὴ, ἀγιαστικὴ παρουσία τοῦ παπα-Φώτη τοῦ Λαυριώτη, τοῦ δικοῦ μας παππούλη, ὅταν ἐπισκεπτόταν τὸ πατρικὸ μας σπίτι. Ἡ εὐωδία τῆς προσευχῆς του, ἡ ἀπλότητα τῆς ἀγιότητός του καὶ ἡ σιωπηλὴ διὰ σαλὸν μαρτυρία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς του, ἄφησαν ἀνεξίτηλα ἵχνη στὴν ψυχὴ μου. Ὑπῆρξε μία ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς εὐλογημένες μορφές ποὺ δίδασκαν περισσότερο μὲ τὴν σιωπὴ τους παρὰ μὲ τὰ λόγια τους.

Δὲν μπορῶ ἐπίσης νὰ παραλείψω μία ἰδιαίτερη ἀναφορὰ στὸν Ὅσιο Παναγῆ Μπασιᾶ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τρόπο μυστικὸ καὶ θαυμαστό, συνδέεται μὲ ὀρισμένες ἀπὸ τὶς σημαντικότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου. Ἐνῶ ἦταν παντελῶς ἄγνωστος σὲ ἐμένα, ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀποκαλύπτεται σταδιακὰ αὐτὴ ἡ πνευματικὴ σύνδεση, ὡς μία ἀκόμη μαρτυρία, ὅτι οἱ Ἅγιοι δὲν παύουν νὰ συνοδοιποροῦν καὶ νὰ μεσιτεύουν γιὰ τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἰδιαίτερη συγκίνηση μοῦ προκαλεῖ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ σημερινὴ χειροθεσία τελεῖται κατὰ τὴν ἡμέρα μνήμης τῆς συνάξεως τῶν Ἀγίων τῆς Λέσβου, τοὺς ὁποίους ἐκ βρέφους ἐπικαλοῦμαι, ὕμνοлогῶ καὶ ἀγαπῶ. Τοὺς παρακαλῶ νὰ σκέπουν τὴν ζωὴ μου, νὰ φωτίζουν τὰ βήματά μου καὶ νὰ μὲ ἐνισχύουν, ὥστε νὰ παραμένω πάντοτε πιστὸς στὴν Ἐκκλησία, στὴν παράδοση τῶν Πατέρων καὶ στὸ ἥθος τῆς διακονίας.

Ψάλλοντας ἐπὶ 29 συναπτὰ ἔτη, σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν περικαλλῆ Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαμίας, ἔνιωσα ἔντονα τὴν ἀγάπη τοῦ εὐλογημένου λαοῦ, ποὺ θεοφιλῶς ποιμαίνετε Σεβασμιώτατε. Καὶ ἡ ἀγάπη του ὑπῆρξε ἐπιστηριγμὸς, δύναμη καὶ ἐλπίδα. Καὶ ἰδοὺ δίδεται σήμερα ἡ εὐκαιρία γιὰ τὴν ἑκφραση τῆς εὐγνωμοσύνης μου καὶ τῆς θερμῆς μου εὐχαριστίας.

Περαίνοντας, θὰ ἦταν παράλειψή μου νὰ μὴν ἀναφερθῶ σὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς σπουδαίους ὑπηρέτες τῆς ἱερῆς Τέχνης τοῦ Ἁγίου Δαμασκηνοῦ στὴν Φθιωτικὴ Ἐκκλησία, Μητροπολίτες, ἄρχοντες πρωτοψάλτες καὶ λαμπαδαρίους, οἱ ὁποῖοι τίμησαν καὶ σεβάσθηκαν τὸ ἱερὸ πατριαρχικὸ ψαλτικὸ ὄφος καὶ ἥθος, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ προκατόχου σας σπουδαῖο Μητροπολίτου Νέων Πατρῶν Γερμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, τοῦ περιβόητου καὶ πολυθαύμαστου περὶ τὴν ψαλτικὴν τέχνην, μὲ τὸν ὁποῖον νοερῶς συμψάλλαμε πολλάκις κατὰ τὴν ὥρα τῆς συγγραφῆς τῆς διδακτορικῆς μου διατριβῆς.

Σεβασμιώτατε, Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ὁ λόγος μου δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἐκφράσει τὴν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸ πρόσωπό Σας. Ἐσεῖς γνωρίζετε νὰ διαβάζετε ἀκόμη καὶ τὴν σιωπή. Διακρίνετε τὸν λόγο τοῦ εὐεργετηθέντος, ποὺ κρύβει ἡ σιωπή.

Μὲ συναίσθηση τῆς ἀναξιότητός μου ἀλλὰ καὶ μὲ ἀκλόνητη ἐμπιστοσύνη στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀποδέχομαι τὴν μεγάλη αὐτὴ τιμὴ, ὡς ὑπόσχεση εὐθύνης. Ὑποβάλλω προσκυνητῶς τὰ ἐκ καρδίας σεβάσματά μου καὶ τὴν ἐκ βάθους εὐγνωμοσύνη μου καὶ ὑπόσχομαι νὰ παραμείνω ἀφοσιωμένος στὴν Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀκούραστος ὑπηρέτης τῶν ἀξιῶν, ποὺ διαφυλάσσει ἐπὶ αἰῶνες.

Σᾶς εὐχομαι εὐλαβῶς ἔτη ὥσεί μήκιστα καὶ ποιμαντορία ἔνδοξον, πνευματικῆς καρποφορίας καὶ λαμπρῆς ἀκτινοβολίας ἀνάμεστον. Καὶ εἴθε ἡ σημερινὴ ἡμέρα νὰ ἀποτελέσει γιὰ τὴν ἐλαχιστότητά μου ὄχι τὸ τέλος μίας πορείας, ἀλλὰ τὴν ἀπαρχὴ μίας βαθύτερης καὶ οὐσιαστικότερης διακονίας πρὸς τὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Πολλὰ τὰ ἔτη σας Σεβασμιώτατε!